

Kære læser

”Tænk, så er der atter gået et år”, siger nogle sikkert ved modtagelsen af Duborg-Samfundets hilsen 2007. Og der er gået hele 82 år siden Duborg-Samfundet blev grundlagt, og vi har været i gemmerne for at kunne fortælle om ”gamle dage”. Men hæftet rummer traditionen tro også en beretning om livets gang på Duborg-Skolen nu. Ja, hæftet bringer meget andet stof og nyt om Duborg-elevers færd i verden.

Vi kigger også fremad. Således er der en dato for en sammenkomst på Duborg-Skolen for de ældste gamle elever. Vist er vi kede af, at den planlagte fest i 2007 ikke blev til noget, men vi kommer igen. (se side 35)

Hæftet byder på hyggelig læsning med gode erindringer om egen skoletid og ungdom, og vi håber, at læseren tager vel imod årsberetningen og kvitterer med 5€ eller 40 dkr. Det er vigtigt, at du angiver NAVN og ADRESSE samt ÅRGANG FOR UDSKRIVNING. Det er en stor hjælp for os, når adressekartoteket skal holdes ajour.

Tak for din trofasthed over for Duborg-Skolen og god læselyst.

På Duborg-Samfundets vegne

Erik Jensen

Dimissionsdatoen for 2008 er fastlagt til fredag, den 4. juli.

Uddrag af rektors beretning for skoleåret 2006-07

Om elevtallet og personalesituationen

Det samlede elevtal ved skolestarten har i de sidste 3 år været omtrent ens: 1039 i 2004, 1037 i 2005 og 1039 igen i 2006. Og også i det kommende skoleår vil dette niveau være uændret.

Påbegyndelsen af Fællesskolen i Flensborg i 2008, og dermed også på Duborg-Skolen, vil fremover ikke betyde de store ændringer i elevtallet på 7.-10. klasse. Prognoserne viser, at vi i gennemsnit vil ligge på 11-12 klasser fordelt over de 4 årgange med i alt ca. 300 elever. Men det er naturligvis et stort fald fra de ca 20 klasser med ca 500 elever, vi havde for 3-4 år siden. Men dette fald på ca 200 elever vil være afsluttet om et år. Med dette elevtal ser det ud til, at de nuværende ansatte vil kunne dække behovet for lærerkræfter.

Anderledes forholder det sig med overbygningen. I 2008 tages AP Møller Skolen i Slesvig i brug. For os på Duborg-Skolen får det vidtrækkende konsekvenser. Først og fremmest vil inddelingen i faste gymnasiedistrikter betyde, at vi vil afgive en god portion elever i G11 til AP Møller Skolen. Delvist på grund af K-klassernes afskaffelse har vi i 2006 og 2007 optaget meget store årgange i G11. Disse vil først have afsluttet deres uddannelse i 2009 og 2010. Vi regner derfor med, at vi indtil 2009 vil ligge på ca 650 elever i overbygningen, hvorefter tallet falder fra 2009 til 2011 til godt og vel 400 elever, således at skolens samlede elevtal til den tid – om 4 år - vil være ca 700, hvilket er det elevtal vi regner med bliver niveauet efter den tid.

Overgangsperioden 2008-2011 vil stille store krav til os med hensyn til personalenormering. På den ene side har vi en meget stor pukkel af elever, vi skal have gennem 11.-13. årgang indtil 2010. På den anden side vil elevtallet falde brat mellem 2009 og 2011 på grund af den fulde udbygning af AP Møller Skolen. På den tredje side vil ca. 30 lærere gå på pension mellem 2008 og 2011, - under den forudsætning at de går som 63-årige. På den fjerde side vil AP Møller Skolen utvivlsomt tiltrække et vist antal magistre fra Duborg-Skolen i samme periode. Det er et puslespil, der skal gå op, og det kræver et velvilligt samspil med ikke mindst Skoleforeningen for at det skal lykkes. Regner vi behovet for magistre i Slesvig med, må vi til sammen kalkulere med 30-40 nyansættelser til og med 2011. Der er således ikke noget der tyder på, at allerede ansatte lærere vil komme alvorligt i fare, men måske nok, at nogle få vil blive tilbudt arbejde i Slesvig, ud over dem der flytter af egen fri vilje.

Ved sidste skoleårs afslutning forlod 5 lærere skolen, enten for at gå på pension eller for at skifte arbejdsplads. I løbet af skoleåret har yderligere en lærer skiftet

arbejdsplads, og endelig bør det også nævnes, at vores mangeårige sekretær Hilda Zöllner gik på pension ved nytårsskiftet.

Ved afslutningen af dette skoleår forlader yderligere 5 lærere skolen:

Preben Busck-Nielsen:

Har været ansat på skolen siden 1969, fortrinsvis i fagene historie og engelsk. Hans store historiske viden og engagement har været et særkende. Han har været medarrangør af sprogture for eleverne til England og historielærernes studieture. Dertil kommer et dramatisk talent, som gennem mere end 20 år har gjort ham til en af støtterne bag det Det lille Teater. Vi håber han vil bruge lidt af sit otium på at nyindrette skolens historiske samling.

Gunnar Dyrvig:

Har været på skolen siden 1971 og har undervist i fagene fysik og matematik. Ud over at have været en dygtig og velrenommeret lærer har han været en af skolens IT-pionerer, lærerrådsformand og studievejleder gennem mange år. Uden for skolen skulle han i hvert fald i sine yngre dage have dyrket kunsten at bestige bjerge.

Frede Olsen:

Efter en blanding af seminarielæreruddannelse, uddannelse i flyvevåbnet, gammelsproglig studentereksamen og studier i teologi ved Københavns Universitet endte han på Duborg-Skolen i 1971, hvor han har undervist i mange fag, men især i dansk, engelsk, religion og ikke mindst latin.

En af skolens solide støtter, respekteret blandt elever og kolleger, og altid parat til at tage en tørn, såvel i som uden for undervisningen.

Kennet Stenbakken:

Blev ansat 1.8.2002 på Duborg-Skolen og har undervist solidt og engageret 7.-10. klasse i fagene dansk, kemi, fysik, biolog og idræt. Dertil kommer at han i et par år har fungeret som tillidsrepræsentant for lærerne. Det blev kun til 5 år her på skolen, men nu vil han prøve noget nyt i Sønder Brarup. Som en af de sjældne lærere med naturvidenskabelige kvalifikationer vil han blive savnet.

Helle Krogh:

Har været på skolen siden 2005 og har i den tid bl.a. taget sit pædagogikum. Helle har ydet et solidt arbejde, ikke bange for at tage fat, og hendes gåpåmod har også ytret sig i et engagement i Den danske Roklub. Hun ønsker en pause fra det sydslesvigske og har fået arbejde i Århus, men vi håber, at hun en dag får lyst til at vende tilbage. Hun skal være velkommen.

Vi siger tak til alle for en dygtig indsats i Duborg-Skolens tjeneste og ønsker alt godt fremover.

Til det kommende skoleår er det lykkedes os at nyansætte 3 magistre og 1 lærer i fast stilling, 1 årsvikar, samt 5 magistre i uddannelsesstilling, i alt 10 nye ansigter.

I alt vil der i det kommende skoleår være 114 ansatte, og dermed er vores lærerbehold nogenlunde dækket ind det kommende år. Men det kan ikke skjules, at vi i visse fag allerede har eller kan forudse meget store rekrutteringsproblemer. Det gælder især naturvidenskabelige fag som fysik, biologi og matematik, hvor vi allerede nu og inden for det næste år vil have 5-6 ubesatte magisterstillinger. Jeg vil derfor lidt utraditionelt benytte lejligheden på dette sted til at opfordre jer alle sammen til at overveje, om I skulle kende nogen med de rette kvalifikationer inden for de nævnte fag, som kunne tænke sig at søge ansættelse på Duborg-Skolen. Skulle det være tilfældet, vil vi meget gerne høre derom.

Om fremtidige ændringer

I 2008 indføres i Slesvig-Holsten en gymnasiereform, det såkaldte "Profilgymnasium". Hermed vil det nuværende valgfagsgymnasium blive afviklet over et par år med udløb i 2010. Konsekvenserne af Profilgymnasiet er endnu lidt uklare, idet indholdet af ordningen ikke er endelig fastlagt fra Kiel endnu, og dermed har det heller ikke været muligt for Skoleforeningen at foretage de nødvendige tilpasninger til vores eget system. Men da nogle hovedpunkter står fast, bl.a. at eleverne fremover går alle 3 år i samme klasse, at de i vid udstrækning har de samme fag alle 3 år igennem, og at valgmulighederne for den enkelte elev bliver meget begrænsede, vil der givetvis vise sig nogle konsekvenser i retning af, at der bliver mere brug for visse fag på andres bekostning. Denne ændring vil også have personalemæssige konsekvenser. Men ellers ser vi frem til reformen, idet den vil være både smidigere og billigere at administrere, og pædagogisk vil klasseopdelingen af eleverne give flere muligheder for samarbejde mellem fag, lærere og elever.

Om skolens bygningsmæssige situation

I efteråret igangsattes den længe ventede ombygning af 400-gangen i den gamle bygning. Her skal indrettes lærerarbejdsrum, samt musiklokaler, ligesom et lokale reserveres til skolens arkiv af historiske materialer. De håbløse undervisningslokaler nedlægges, og arkivet for skolens dokumenter flyttes. Tidligere var det af brandmyndighederne blevet påvist, at udsugning og alarmanlæg i den nye bygning fra starten i 79 havde været fejlkonstrueret, hvorfor en nyinstallation var påkrævet. Dette arbejde påbegyndtes ligeledes omkring nytår.

I forbindelse med renoveringen af 400-gangen blev der i tagkonstruktionen imidlertid konstateret råd og svamp, som var trængt videre nedad i væggene. Ombygningen blev derfor forsinket, idet det skulle undersøges, om 300-gangen også var angrebet. Til erstatning for lokalerne på 300-gangen blev der, mens undersøgelsen stod på, opsat 2 ekstra containere på elevparkeringspladsen. Færdiggørelsen af ombygningen blev således udskudt adskillige måneder, med tilsvarende store lokaleproblemer for skolen til følge, men det forventes, at denne første fase af renoveringen er afsluttet til næste skoleårs begyndelse. Men dermed er renoveringen ikke slut i denne omgang, idet tageetagen hen over Festsalen mangler at blive undersøgt for svamp.

Midt i det hele blev hjemkundskabslokalet så lukket lige efter jul på grund af fugt og svamp. Renoveringen af dette lokale forventes ligeledes afsluttet til næste skoleårs begyndelse.

Udover disse renoveringer er der ikke sket bygningsmæssige forandringer på skolen i dette skoleår. Men vi ser frem til, at Skoleforeningen lever op til sit løfte om, at Duborg-Skolen i standard og indretning skal være sammenlignelig med AP Møller Skolen, og at de nødvendige ombygninger i forbindelse med indførelsen af fællesskolen finder sted.

Løst og fast på skolen i årets løb

På initiativ af Grænseforeningen har Duborg-Skolen deltaget i en række projekter i årets løb.

Sammen med elever fra andre af mindretallets overbygningsskoler har en gruppe af vore elever fra 9. klasse været på et gratis ophold på dansk efterskole i 2 uger i marts måned. Det har været en succes, og projektet forventes at fortsætte til næste år.

Alle elever fra 13. årgang har også i marts måned været inviteret til København i tre dage med stort set alt betalt. Formålet har været tredobbelt: Dels at gøre offentligheden i Danmark opmærksom på, at der findes et dansk mindretal syd for grænsen, som også har noget at tilbyde danskerne. Dels at give vore elever en oplevelse af København som uddannelsesby. Dels at give danske politikere og nogle af erhvervslivets nøglepersoner et indblik i, hvad der rører sig blandt unge i mindretallet. Endelig kan man nok også tilføje, at arrangementet er vigtigt for

Grænseforeningens eget fornyelsesprojekt. Besøget var en kæmpe succes, og vi håber, at det kan gentages i de kommende år.

Det mest ambitiøse og fremsynede projekt er nok etableringen af Duborg-Skolens elevambassadørkorps. Det består af 40-50 elever fra 11.-13. årgang, som optræder som repræsentanter for mindretallet, hvad enten det handler om at modtage besøgende på Duborg-Skolen, evt. andre steder i Sydslesvig, eller om at aflægge besøg på gymnasier og andre uddannelsesinstitutioner nord for grænsen. Foreløbig er deres opgave først og fremmest at formidle et indtryk af, hvad det vil sige at vokse op i mindretallet med alt hvad dertil hører af overvejelser om sprog, identitet og tilhørsforhold. Men det er tanken, at eleverne i højere grad skal bibringes en større viden om historiske forhold, samt grænselands- og generel mindretalsproblematik, så de på forsvarligt grundlag bliver i stand til at perspektivere deres egen personlige baggrund til overordnede debatter om nationalitet i en globaliseret verden.

Elevambassadørerne, som ledes og trænes af Jens Overgaard og Christian Skov, samt generalsekretær Knud-Erik Therkelsen og pædagogisk konsulent i Grænseforeningen Gunvor Vestergaard, har vakt stor opsigt, hvor de er kommet frem. Der er bud efter dem og vi kan mærke, at de gør stort indtryk blandt danske unge – og ældre, også politikere, hvor de kommer frem. Det mærkede vi bl.a. den 23. februar, hvor 6-mandsudvalget havde ønsket at møde dem i enrum i flere timer.

Det er et fantastisk vigtigt og fremsynet projekt, som for enhver pris skal fortsætte. Skolens problem er at sikre ressourcerne, både menneskelige og økonomiske, samtidig med at eleverne ikke glemmer, at skolen stadig er det vigtigste for dem.

I december besøgte skolens Lyspiger, under ledelse af Tom Vincens Hansen, på invitation en række danske og skandinaviske institutioner i New York under et ugelangt ophold. Rejsen var muliggjort gennem generøs tildeling af midler fra diverse fonde. Lyspigerne gjorde det fantastisk godt og var strålende repræsentanter for mindretallet. Som en dansk præst i New York sagde efter forestillingen i Metropolitan Club: ”Det plejer at være svenskerne, der gør sig bemærket, men denne gang løber I med prisen”.

Afslutning

Jeg vil ved denne lejlighed sige tak til lærerne og øvrige ansatte for en stor indsats i årets løb. Som sædvanligt har det været et år med mangeartede og til tider komplicerede arbejdsopgaver. Det er jeres skyld, at vi har en god og velfungerende skole.

Også tak til elevrådet for indsatsen, selv om det har været svært for jer at finde en

måde at fungere på, nu da Elevrådet er blevet en del af Pædagogisk Råds arbejdende udvalg. Jeg håber og tror, at det næste år vil være muligt for eleverne at finde sig til rette i den nye struktur.

Tak til Samarbejdsrådet for et godt samarbejde. Det er vigtigt for skolen, at forældrene støtter det pædagogiske arbejde aktivt, og gennem Forældrefonden ydes der vigtig økonomisk støtte til mange af de aktiviteter på skolen, der ellers ikke ville kunne gennemføres.

fra 1. 8. 2007:

i 1-årige uddannelsesstillinger:

(K: kursusleder, V: vejleder, M: mentor)

Nicolai

Nicolai Sune Andersen* (NA)
med samfundsfag og geografi
K: LAJ; V: JM, Pr - Ri, Dra

Sanne

Sanne Engedal Pedersen (Sa)
med tysk og idræt
K: Mi; V: AS, Ja - TB, VK

Jesper

Jesper Bolund Nielsen (JN)
med historie
K: Si; V: PP, CS

Jesper

Jesper Thomsen (JT)
med filosofi og samfundsfag
K: LK; V: Kro, FIJ - DB, MM;
M: Ja

i 2-årig uddannelsesstilling:

(K: kursusleder, V: vejleder, M: mentor)

Christiane

Christiane Risager Frøstrup
(CF)
med engelsk og dansk
K: CD; V: He, KH - FR, TN;
M: SP

NYE - og næsten nye - LÆRERE PÅ DUBORG-SKOLEN

i fastansættelser:

(S: supervisor, M: mentor)

Kristian

Kristian Bøgebjerg Arentsen*
(KB)
med engelsk og historie

Henrik

Henrik Kaare Jessen (HJ)
med engelsk og dansk
S: BR; M: IH

Jørn

Jørn Aagaard Kapela (JØ)
med idræt og biologi
S: KS; M: CT

Mikael

Mikael Nielsen (Ni)
med engelsk og dansk
S: EW

som årsvikarer:

(S: supervisor, M: mentor)

Rune

Rune Raahauge Henningsen*
(RH)
med filosofi og samfundsfag
S: Kro, PP

Michael

Michael Jack (MJ)
med fysik, kemi og biologi
S: Løs

(*: ændret ansættelsesforhold sammenlignet med skoleåret 2006/2007)

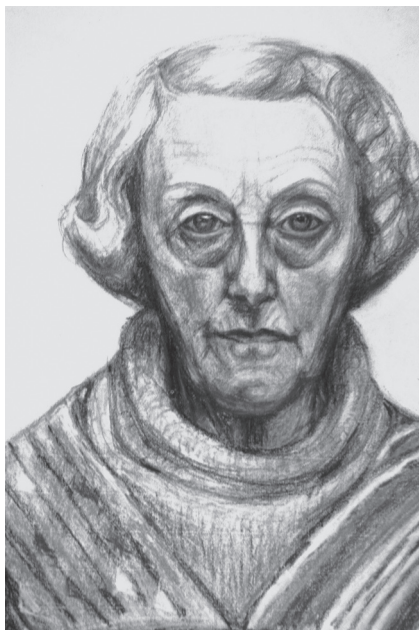
Sophie B.Jensen – 19.3.1912-21.7.2007

Den 26. juli blev Sophie B.Jensen begravet ved en smuk højtidelighed på Friedenshügel. Et langt og indholdsrigt liv gik til ende, og Sydslesvig mistede et stort menneske og en stor kunstner.

Også Duborg-Skolen mistede en velgører, idet Sophie B.Jensen med sine to gaver til skolen: Et Løfte (1952) og Dansen om Guldkalven (1958) satte sit præg på både den gamle og den nye skolebygning. Begge værker er gode tidsdokumenter, der forhåbentlig også gennem læreres formidling vil sige kommende elevårgegne noget.

Flensborg Avis skrev relativt lidt – og klart for lidt, men noget blev indhentet af bl.a. Poul Svensson med et fint indlæg. Senere skrev Erik Fredens en indsigtsfuld kronik.

Nedenfor bringes en skitse, som jeg skrev i 2006:

Forårets grænseland – et besøg.

Det var meget bevidst, at jeg ikke besøgte Sophie B.Jensen, da hun i midten af marts kunne fejre sin 94-års fødselsdag. Gennem fælles venner vidste jeg, at hun var alvorligt syg, og tænkte, at hun nok ikke kunne klare det forventelige store rykind på selve dagen.

Men jeg holdt mig underrettet om tingenes tilstand og fik da sørget for, at hun fik en af de orkidéer, som hun holdt så meget af. Og fik aftalt, at et besøg skulle vente, til hun fik det bedre.

Men så en dag et par uger senere ringede telefonen. Det var til min glædelige overraskelse Sophie selv. Hun lød frisk og helt som i tidligere dage, og hun indbød til snarligt besøg, ikke uden en bemærkning om mit fravær på selve dagen.

Det første, der lyste mig i møde, var de spillende øjne og det varme smil. Og det blev et par uforglemmelige timer. Beretning efter beretning om hendes livs lange færd blev fortalt. Det var fortællinger om glæder og sorger og om livsmod på trods af, som Sophie fortalte, at der altid, når det gik opad og fremad, var kommet noget i vejen, så hun atter måtte kæmpe.

Det blev også en grænselandssaga, der afspejler, hvor komplekst et liv mellem flere kulturer kan forme sig, ikke mindst et kunstnerliv.

”Nu har jeg været syg og bundet til sengen og min stue i snart et år, men jeg har endnu aldrig kedet mig”, sagde Sophie og fortsatte med at fortælle, for hele tiden kom billederne til hende, et stikord, en association, og vi var et andet sted i tiden.

Således kunne hun fortælle, at hun kun talte sønderjysk, da hun blev sat i tysk skole og måtte hænge vældigt i for at få lært tysk, men det fik hun og blev dygtig nok til at komme på realskolen, selv om hun aldrig blev gode venner med matematikken.

Senere begyndte kunstnerløbebanen i München, og den fortsatte i København på Akademiet hos Professor Axel Jørgensen, der spøgende fortalte hende, at de nok

skulle få pillet alt det germanske ud af hende. I München var opgaven at tegne mandhaftige Siegfried-skikkelser og svulmende Brynhilder efter 30'ernes fra oven dikterede kunststil.

Hun fik sin uddannelse fra Akademiet i København, men måtte gang på gang høre for, at hun var ”tyskeren”. Det fik hende til sidst til at forlade Kunstnersammenslutningen. Og det stillede sig i vejen for, at hun kunne opnå Akademiets medalje i 1952, for som en anden professor (E.Rieseby) sagde: ”Det giver ballade, hvis vi så få år efter krigen giver medaljen til en tysk kunstner.” Den samme professor sørgede senere for, at hun fik sin anerkendelse, og Sophie føler den dag i dag stor glæde over, at Arveprinsesse Caroline Mathilde og Arveprins Knud udtalte deres lovord og erhvervede et af hendes billeder.

Men hun havde afgivet et løfte om at vende hjem til Flensborg, og desuden havde hun sine gamle forældre at tage vare på. Sammen med den for kort tid siden afdøde Margarethe Erichsen var Sophie den eneste af de kunstnere, der havde modtaget støtte, der også vendte hjem.

Det skortede ikke på advarsler i denne forbindelse, bl.a. fra Fuglsang, der var direktør for Flensborg Museum, for i grænselandet ville hun blive glemt og klemmt mellem tysk og dansk, netop fordi hun ikke ville lade sig sætte i bås. Hun stod fast på, at Zweiströmigkeit måtte være en mulighed, at dansk og tysk kunne eksistere side om side i én og i ens liv – og det var i en tid, hvor fronterne var trukket skarpere op, end de er i dag. Straks hang beskyldningen om at være blakket i luften. Det har stedse såret Sophie, men hun fik sandelig lov at betale prisen herfor.

Direkte adspurgt, om hvad hun ville kalde sig, svarede Sophie uden tøven: sønderjyde.

Svært var det under krigen, hvor Sophie blev sendt til Danmark, for hun kunne jo sproget. De allierede bombarderede utallige gange flyvepladsen i Esbjerg, hvor hun var udstationeret i den sidste del af krigen. Atter kom hun i klemme, udsat for mistanken om, at hun skulle have lækket oplysninger til danskerne og ikke gjort sin pligt som tysk statsborger. Det var for alvor ved at gå galt, da det tyske militær fik fat i en tegning med signaturen S.J. – nedkastet fra et engelsk fly – en overgang troede de, at Sophie stod bag. Det opklaredes lykkeligtvis, og endnu engang måtte hun sande, at de højere magter passede på hende.

Efter krigen skulle hun som andre tjene til føden og fik den store opgave at bygge en model 1:1000 af flyvepladsen i Læk med alle dens installationer. Her fik hun lov til i et halvt års tid at leve drømmen ud om at blive arkitekt, men der skulle gå fem årtier, før hun genså sit værk, for det var en NATO-base, og materialet var hemmeligstempelt. Hun har også fået et par fotos af sit værk.

Undervejs talte vi også om Sophies malerier, og hun beklagede sig over, at der var så meget, som hun ikke fik rigtig færdigt, bl.a. et dejligt billede med to prægtige

Trakehnere på, hvor bagbenet på den ene hest til stadighed drillede hende. Hun fortalte om tidligere værker, så de ligefrem stod plastisk for os, og da jeg berettede om mine egne tre værker fra Sophies hånd var vi også en tur om ad hendes rejser rundt i Europa. Ikke mindst virkede det på mig, som om indtrykkene fra Frankrig fra opholdet i Rousillon havde været til stor inspiration. Billederne herfra fanger også meget levende den sydlandske varme ind gennem en natur med stærke, mættede farver.

I andre faser af sit liv – ikke mindst under indtryk af krig og efterkrigstid – har Sophie malet anderledes realistisk, men det var på en tid, hvor man i Danmark gik ganske andre veje i malerkunsten. Leende sagde hun, at kun den kommunistiske partileder Aksel Larsen syntes om hendes billeder. Hun citerede dog også en tysk kunstkender for at sige: ”Diese Bilder sind realistisch und wahr, weil sie die erlebte Wirklichkeit wiedergeben.”

Tiden fløj af sted, mens Sophie berettede og berigede tilhøreren. Pludselig glemtes alt om sygdom, og lyset i rummet var ikke bare forårssolen, men også Sophies livsmod. Et kort øjeblik så jeg en formel i stil med Einsteins berømte formel, men omformet til $k \text{ gange } v = \text{livsmod}$, hvor k står for kræfter og v for viljen. Jeg måtte beundre den intellektuelle viljestyrke hos Sophie.

Taknemmelig gik jeg ud i de travle, solbeskinnede gader, i vores smukke by, som endnu ikke overalt var ramt af investorers pietetsløse indgreb. Stadig havde jeg Sophies spillende varme øjne og hendes drillende, kåde smil for mit indre blik og hendes beretninger i sindet.

Og jeg lovede mig selv at fortælle om et fint menneske og en usædvanlig kunstnerpersonlighed for på den måde at takke for denne stjernestund og alt det, hun gav.

Grænselandets forår og forårets grænseland fik den dag en dimension mere.

Sophie opnåede også at samle en flok om sig på 95-års dagen den 19.marts 2007. Vist sad hun på sengen, vist kunne vi se, at alderen havde mærket hende, men livsmodet var der stadig, og hun fortalte endnu engang fra sit rige liv, og vi sang efter hendes ønske. Det blev en mindeværdig dag.

Vi er mange, der har meget at være Sophie B.Jensen taknemmelig for.

Jeg håber, at de, der færdes på Duborg-Skolen og ser hendes to storværker vil skønne på dette.

Erik Jensen

Tidl. Rektor for Duborg-Skolen

Fra det første tiår

Fra Elva Thorup Nielsen har jeg lånt den ældste protokol, der findes fra Duborg-Samfundet. Den rækker tilbage til stiftelsen af denne løse sammenslutning for gamle elever og lærere fra Duborg-Skolen 7. maj 1925.

”En protokol er et historisk spejl, jo bedre det slibes, og jo blankere, det poleres, desto sandere spejler det tiden, der gik. Fedtpletterne er det sekretærens opgave at gnide af” – således skriver Bernhard Hansen, der i de første år er den poetiske og grundige sekretær for Duborg-Samfundet, der ser dagens lys 7. maj 1925. Her holder tidligere elever og skolens lærere stiftelsesfest efter et forberedende arbejde. Formålet er ”at vedligeholde skoleårenes kammeratskab og at fremme og styrke, hvad der kan tjene til ære og gavn for vor danske skole i Flensborg.”

Opfyldelsen af disse formål sker ved vandrebøger, årlige sammenkomster og udgivelsen af et årsskrift.

Den 29. juni er der en skovtur til Marieskoven, hvortil man er gået fra skolen. Jeg citerer fra protokollen: ”Skovturen forløb programmæssigt. Vejret stod os bi. Det var en dejlig, stille sommeraften. Lysløvede bøge hvisker sammen i den tyste aftens blide lys og forhøjer poesien over Frk. Madsens fortælling om den eventyrlige skov.” Arrangementet fortsætter på Tivoliskolen med ”plæneforestilling med ”sværvægtsatleter”, solosang og recitation”. Det dannede en festlig ramme om Frk. Østergaards smukke og velsmagende rødgrødsbord.

Vi bemærker Bernhard Hansens ordrige og poetiske skrivestil, men erfarer også, hvordan man fejrede med egne og sammenlignet med moderne velstandstider beskedne midler. Samtidig må vi erindre, at skolen var en børneskole. Man forlod den efter præliminæreksamen – endnu knapt myndig. Sådan skal det også forstås, når Frk. Madsen bliver bedt om ”at føre lidt tilsyn med de unge mennesker under pyntningen” Beretningerne er stedse præget af en næsten puritansk stil, men også af en stor beredvillighed til at stå sammen om opgaven. Hele tiden uddelegeres arbejdet, som oftest er det – ligesom i dag – Tordenskjolds soldater. Vi forstår, at midlerne er små. Ikke betalt kontingent skal indkasseres på en lempelig måde, som det hedder. Og til medlemmerne i Sydslesvig skal der med programmet udsendes en ”frigjort konvolut” (dvs. modtageren betaler portoen) for at lette meddelelse om deltagelse.

Vi skriver den 24. marts 1926. Her kan man samle 70 deltagere. Mødet begynder en halv time efter det fastsatte tidspunkt, og protokollen beretter, at lærerne var de

Skoleforeningens lærere og funktionærer i marts 1945

1. Gustav Lindstrøm	11. Bertha Halvas	21. Christian Juul
2. Niels Kjems	12. Ellen Juul	22. Signe Petersen
3. Thyra Madsen	13. Hans Futtrup	23. Ejnar Olesen
4. Niels Christensen	14. Nic. Jensen	24. Charl. Petersen
5. J. H. Harck	15. Inger Futtrup	25. Bernhard Hansen
6. Henry Thomsen	16. Inger Ottosen	26. Ing. Bøgh Andersen
7. Kathr. Ingwersen	17. Thea Büchert	27. D. Dirks
8. Alberta Nielsen	18. Frösl. Christensen	28. Mar. Schlesinger
9. Frieda Helming	19. Elisabeth Hansen	29. Peder Jensen
10. Katr. Skøtt	20. Thomas Madsen	

mest upræcise! Der serveres æblevin til sydlandske frugter, og der er indrettet et gæstgiveri med sodavand ”og andre uskadelige ting”.

I de første år kniber det med økonomien, f.eks. ”regnskabet var et sikkert deficit”, og året efter: ”regnskabet udviste et mindre overskud, der var opnået ved at undlade at betale en regning på 15 Mk. Det er en dygtig kasserer, vi har haft” Gad vide, hvem der så ikke fik sine penge?

I 1927 samles man den 2. april. Der danses ivrigt, og kroen er godt besøgt, selv om det er en afholdskro. Herrerne spiller terning om damerne, og der skænkes herlig, dampende kaffe ved det veldækkede T-bord. Referenten skriver: ”kaffen var god, Hr.

Jensens tale lang og Frk. Madsens sang var begge dele.”

I januar 1928 planlægges årets fest, der skal finde sted den 31. marts. Sammenkomsten skal som i de foregående år begynde med generalforsamling, og ”alle må bidrage til, at deltagerne må opleve en ligeså fornøjelig som fordragelig generalforsamling”. Hvert år er de nybagte dimittender med og optages som medlemmer.

”Målet for den øvrige del af programmet er at få en aften, så lang som en aften kan tåle at blive, og måske til sidst får en aprilspøg ud af det. Midlerne er mangfoldige: dans med kotillon, kaffebord, dramatisk underholdning, et par strålende overraskelser, lejlighed til at lære en afholdskro at kende og sidst, men ikke mindst hver enkelts gode humør. Ingen gasmasker! – Jeg gør mit, du gør dit, og så lader vi alle de andre om resten.”

Hele fornøjelsen er næsten gratis, den koster kun 1 Mk. Aftenen oprinder, og der holdes taler og bringes hilsner fra de gamle elever, der er forhindret i at komme. Andreas Hanssen hyldes med en fin tale af inspektør Arps, og der hilses på de nye medlemmer, der alle så meget lykkelige ud. Vi skal huske på, at de lige kommer fra eksamen. Bernhard Hansen lader atter poesien løbe af med sig og skriver: ”Hvor glemmes eksamens stikkende torne hastigt. Sad de ikke alle sammen der, som om de kun havde oplevet dens roser.” Der er optræden, bl.a. med Lærer Dirks i spidsen for en revy: ”Den frie, frivillige, danske friskole, ”Andreasskolen” 1970”. Det kunne være morsomt at vide, hvad man i 1928 forestillede sig om skole og skoleformer godt 40 år længere fremme i tiden. Protokollen taler om ”en lille respektløs revy, der morede i øjeblikket og sikkert blev modtaget med tilgivende forståelse.” Kamma Madsen og Enevold Feddersen opfører ”Hans og Trine”. ”De gik i stykker midt i forelskelsen, men det er jo kun, hvad der kan ske. De kom i gang igen og fik det lille opgør ført til ende”. Allerede dengang gjaldt, at en skole er et sted, hvor meget kan tilgives. Hr. Billum optræder som afskediget grænsegendarm og gør lykke med sit ”Nationalmuseum”, således fremviser han den sten, der faldt fra Frk. Madsens hjerte, da Hr. Wognsen havde været oppe i fransk.

Det store aftenprogram sluttes med, at der skal afbrændes fyrværkeri fra Gymnastiksalens balkon. ”salen henlå i mørke, almindelig forventning overalt! Da lyset atter tændtes, stod der på et stort opslag over balkonen: 1. April!”

De økonomiske sorger er ikke forbi ved indgangen til 1929. ”Ikke en eneste gang kunne Duborgsamfundets pengekasse have skaffet os et årsskrift”, hedder det. ”Det må derfor anføres med særlig taknemmelighed, at Dr. Andreas Hanssen hvert år med en personlig gave har hjulpet samfundet gennem denne vanskelighed”.

Og nu bringes der referat om årsberetning i Der Schleswiger den 12.12.28 med bl.a. følgende ord: Es ist eine Freude zu sehen, mit welcher Liebe die früheren Schüler darin ihrer Schule gedenken. Der klare, frische Geist der Duburg-Schule spiegelt sich in den Beiträgen alter Schüler wieder. Zielbewusst und nüchtern wird von den Aufgaben der dänischen Schüler in Südschleswig geredet.”...”Es ist erfreulich Derartiges aus den Reihen des jungen dänischen Nachwuchses zu hören. Möge die Jahresschrift das Band unter den ehemaligen Duburgschülern fester knüpfen helfen!”

Flensborg Avis har også en fyldig artikel om årsskriftet, der spejler stemningen ganske godt i disse pionerrår for Duborg-Skolen og det danske arbejde. Lad mig blot gengive P. Køsters indledende ord:

”Men af savnets svie vokser viljer frem,
Virke, håbe, bide, bygge hjem ved hjem.
Det blev slægtens veje, moder, se vor hu,
Alt, hvad kært, vi ejer, ejer også du.”

Festen er 23. marts 1929, og ”Programmets skelet kan vi efterhånden udenad”. Der efterlyses ”friske og nye kræfter i vore rækker, der er i beredskab, når de gamle skal stives af.” Som noget nyt optages de nybagte medlemmer som Samfundets væbnere af ingen ringere end Dronning Margrethe, Erik af Pommern og Jens Due. Ved samme lejlighed overrækkes en fane til skolen til udendørs brug, som der står, bl.a. til skolerejser i Danmark.

Der er god opbakning, og der må sættes flere stole ind. ”Det var en god og lovende ungdomsflok, der sad bænket om festsalens smukke kaffebord. Men Duborg-Samfundet erobrer efterhånden Jorden”, som Bernhard Hansen ubeskedent skriver med henvisning til, at der er kommet hilsner fra Hamborg og London.

Årsskriftet for 1929 udkommer 10. december med et rødt omslag. Det får følgende beskrivelse af Bernhard Hansen: ”Det rødmede af ungdom og friskhed, af varme og glød. Indholdet var mangeartet, men grundtonen den samme: Kærlighed til skole og land” Også dette fjerde hæfte står i gæld til Dr. Andreas Hanssen for økonomisk støtte.

Festen er berammet til 5. april 1930 og temaet er ”I Danmark er jeg født”, da det er 125-året for H.C.Andersens fødsel. For første gang er der en vældig diskussion på generalforsamlingen på grund af et ændringsforslag om optagelsesbetingelser. Hidtil har alle dimittender været berettiget, men nu foreslås tidligere elever, fyldt 17 år, efter godkendelse i bestyrelsen.

D. Bøvad, H. Harck og Sven Dall er imod, og forslaget falder klart. Bagefter festes der så på livet løs i al fordragelighed med et program i H.C.Andersens tegn, incl. hans buste på talerstolen. Her er der tale om en gipsbuste. Der er i dag kun en af de dengang mange gipsbuster tilbage på skolen.

Protokollen fastholder også, at Duborg-Samfundet med en buket blomster hylder Dr. Andreas Hanssen, der i september udnævnes til Ridder af Dannebrog. Og man kommer med en kasse cigarer til ”Gamle Petersen”, værten i Duborg-Samfundets ”kro”, der fylder 75 år..

Protokollerne er fra 1930 mere jordbundne, da Lærer Dirks og efter ham Ejnar Olesen har afløst Bernhard Hansen som sekretær. I 1930 noterer Dirks med forståelig glæde og stolthed, at fremover kan Samfundet nu selv klare udgifterne til årsskriftet.

Ved festen den 21. marts 1931 opføres et tableau arrangeret af frk. Thyra Petersen med Fru Meng som en statelig Moder Danmark med de yngste elever som staffage. Det skulle være en gengivelse af Frölichs billede på grundstensdokumentet til indvielsen af den gamle danske latin- og realskole i Rødegade 24.8.1857. I dag kan vi se motivet i festsalen, men det er først opsat i 1941.

19.marts 1932 er der atter generalforsamling og efterfølgende fest. Referatet ligner den slags referater, men alligevel er der plads til sidebemærkninger, således står der et sted: Hans Ronald Jørgensen forsøger på – som så ofte før at være vittig – det mislykkes igen. Der udspinder sig en diskussion om årsskriftet, der af økonomiske årsager må begrænses til 40 sider. Flere beklager, at et par artikler ikke kan komme med. Hans Ronald Jørgensen taler for en bevarelse, men kritiserer indholdet. I en parentes kan Ejnar Olesen ikke dy sig for at skrive: ”Vi venter til næste år at se en fremragende artikel fra ”Professoren”.”

Ved festen opføres ”Vækkeuhret” af studenterforfatteren Molt Wenzel. Der bliver talt og sunget meget ved kaffebordet, og så begynder ballet med polonæse. ”Hjerterne dikker, øjnene lyser. Det går forbavsende godt med dansen. Ingen lange pauser, før man lægger ud. Det er et dejligt bal.

Kotillonen: påskeharen og et mærkeligt kugleæg, der afslører en hel lille pige med ordenspuden sætter ekstra kulør på tilværelsen og på herrernes opslag.”

Petersen får helt udsolgt i afholdskroen. Kl. 2 slutter festen med en aften sang. Jo, der var stil over skoleballer i hine dage.

Bestyrelsesmødet i oktober 1932 drejer sig i høj grad om årsskriftet. Hans Harck kan som kasserer meddele, at kun 92 af 176 har betalt. Men Dr. Andreas Hanssen mener

dog, at man fortsat skal sende årsskriftet til alle og så ellers gøre det så billigt som muligt.

”Mødet slutter med fortrøstning om, at det vil lykkes kasserer og sekretær at få de nødvendige pengemidler skrabt sammen til trykningen.”

1933 er der årsfest med generalforsamling den 26. marts. Her tager Dr. Hanssen afstand fra forskellige kåde udtryk i protokollen, hvilket ikke skyldes rektor, men protokolsekretæren.

Under eventuelt kritiseres redaktionsudvalget for ”at have hals- og håndsret over de indsendte artikler”. Protokolsekretæren anfører i parentes, at ”redaktionsudvalget nødvendigvis må sigte og forkorte det indsendte, da man ikke har midler til at trykke i flæng”.

Festen begynder sent på grund af den lange generalforsamling. Holbergs ”Det arabiske pulver” opføres. Stykket virkede ”højaktuelt og meget morsomt”. En del ufrivilligt komiske scener virkede yderligt oplivende, men der var mange gode enkeltpræstationer. Aksel Lieb i hovedrollen som den bedragne guldmand, Charlotte Petersen som Pernille, Anni Petersen som Fruen...”

”Desværre var der alt for få gamle elever. Hvor er man dog henne?” Dr. Hanssen holdt tale for skolen og sagde bl.a. ”vi vil gerne have skolen opfattet som et hjemsted for vore unge. Her kan I gå ind og ud, søge råd og betro os alt, hvad der rører eller bevæger jer.”

Blandt de mange taler er også en for 10-års jubilæerne fra 1923. Der var 25% af årgangen til stede. Holdet var på 8!

Herpå begynder dansen, og det noteres at Andrea Ruus og Hr Bøgh Andersen var et smukt kotillonspar. Det går fint, også med polonæsen. Referatet sammenfatter beskrivelsen således: ”Vi havde et dansehold i år. Selv de kedeligste blev revet med og morede sig.

Gamle Petersen i bræddehytten havde travlt og strålede som en sol over den megen ungdom. Festen sluttede kl. 3 med en aftensang, hvorefter deltagerne ilede hjem. Det var en streng aften – for arrangørerne – men vellykket.” Det er i øvrigt tankevækkende, at man kan komme hjem. Det viser, at Duborg-Skolen dengang mere var præget af Flensborgs børn og unge end nu.

Der holdes bestyrelsesmøde i februar 1934, og blandt almindelige meddelelser noteres, at ”der er indgået revolutionære forslag til dagsorden for generalforsamlingen fra Hans Ronald Jørgensen.”

Ved generalforsamlingen den 8. marts forløber det relativt roligt. Det revolutionære drejer sig naturligt nok om optagelsesparagraffen, om optagelse af ikke-præliminarister, men efterhånden er sagen modnet så meget, at ændringen kan

vedtages. Nu lyder denne del af optagelsesbestemmelserne sådan: Alle elever, der ikke har bestået skolens afgangseksamen, godkendes af bestyrelsen. Ingen har stemmeret før det fyldte 17. år."

Der finder endvidere en kritisk diskussion sted om årsskriftet og dets udsendelse. Selve årsfesten er nu skilt fra generalforsamlingen og løber af stabelen den 17. marts. Festen er vellykket og har stor opbakning. Protokolsekretæren beskæftiger sig med det enorme forberedelsesarbejde og skriver "man gør sig slet ingen forestillinger om hvad det i grunden betyder, før man selv får lov at prøve". Man opfører "Kristen Bloks ungdomstreger", udlånt af den danske radiofoni. Det anføres, at der er enkelte tekniske ufuldkommenheder, men forestillingen vækker stor jubel. De medvirkende er skolens lærere, men Ejnar Olesen noterer da også, at de yngre elever selv bør tage sig af sagerne, "da det er næsten umenneskeligt at forlange af lærerne midt i eksamenstiden at have kræfter til prøver i det uendelige, foruden arrangementet og hele tilrettelæggelsen." Herefter er der kaffebord og bal til langt på den anden side midnat. Kotillonen: "et par ikke vaskeægte kinesere overordentlig nydelige i originale dragter (udlånt af Frk. Schlesinger) så søde ud."

Der følger en hel side om de fortsatte genvordigheder i forbindelse med udgivelsen af årsskriftet. Der er ingen, der betvivler dets værdi, men der skal pengemidler til den fortsatte trykning og udsendelse. Der efterlyses også bidrag til skriftet fra nær og fjern. Betragtningerne slutter med et lidt bittert afsnit, som jeg anfører uforkortet:

"Det er trist, at hjemmefødsningene ikke kan se, at Duborg-Samfundets årsskrift for 4/5 af medlemmernes vedkommende måske er det eneste bindeled mellem os og dem, og at den tilbageværende femtedel ved surhed og kontrær indstilling, specielt hvad kontingentbetaling angår, kan sønderrive dette eneste bånd, Duborg-Samfundet har mellem sig og det store flertal."

30. marts 1935 er der atter generalforsamling og årsfest. Fremmødet til generalforsamlingen er ikke stort. Generalforsamlingen er hurtigt overstået, og festen begynder i gymnastiksalen, der er festligt pyntet. I dette år er der gæster nordfra til at klare underholdningen. Det er Aarhus private realskole, der opfører "Aprilsnarrene" for "kammerater i Flensborg". Referatet strømmer over af begejstring. "Vi har ikke i Flensborg før set så god skolekomedie. De unge boltrede sig af hjertens lyst i de forskellige roller."

Bifaldet er langt og hjerteligt.

Festen forlægges nu til festsalen, hvor Dr. Hanssen hylder gæsterne fra Århus. "Vi er særlig villige til at fremhæve, at gæsterne havde taget den lange tur for egen regning. De havde fået støtte fra forskellig side."

Der deltog 150 i festen, og der var mange hilsner, men det anføres, at der er nogen konkurrence, da der samtidig er en stor folkedanseraften på Flensborghus. Også dengang kendte man sammenfald af store begivenheder. Ejnar Olesen skriver herom:

”Den slags må ikke så gerne gentages. Det ser jo lidt mærkeligt ud i hvert fald at komme anstigende efter først at have moret sig andet steds; det var nemlig tilfældet med en del unægtelig ”frejdige” dansere.”

Beretningen om Duborg-Samfundets første tiår slutter her med lidt om mødet den 3. oktober 1935, hvor bestyrelsen mødes med 26 repræsentanter for forskellige årgange. Blot en tredjedel af de indbudte møder op, og det viser, at der er behov for en reorganisering af arbejdet. Dr. Hanssen opstiller tre punkter, hvor de fremmødte må hjælpe med: 1. at kontingentet bliver betalt 2. at tilslutningen til årsfesten bliver større og 3. at mange sender bidrag til julehæftet.

Det bliver en lang debat, bl.a. med ønske om flere fester. Duborg-Samfundet skal være mere virksom, uden dog at konkurrere med ungdomsforeningerne.

Man vedtager, at Duborg-Samfundet skal udsende en skrivelse med skolens årsberetning.

Man vil endvidere forsøg at afholde en fest i Danmark i august 1936. Endvidere vil man prøve at få slettet vedtægtsændringen, da der kun har meldt sig ganske få elever uden afgangseksamen som medlemmer. De tilstedeværende lover at søge forbindelse med kammerater her og i Danmark. Kontingentbetalingen for herboende skal indrettes, så man kan betale i tre rater. Flere lovede at skrive til årsskriftet eller sørge for, at kammerater gjorde det. Og man vedtog at mødes igen 8.2. 1936 for at gøre op, hvad man havde nået.

Hvordan dette møde forløb, og hvad protokollen videre kan berette om, ja, det må vente til næste års beretning fra den gamle protokol.

Erik Jensen

Rektor for Duborg-Skolen 1989-2003

Et liv mellem to kulturer

Elever fra Duborg-Skolen har siden foråret 2006 besøgt danske gymnasier. Formålet

er at give de danske elever et indblik i, hvordan det er at have to kulturer med sig og tale to sprog. Og vise, at det faktisk er en kvalitet.

Lea Arnkjær er 17 år og går i 1.g på Duborg-Skolen – det danske gymnasium i Flensborg. Hendes mor er født og opvokset i Sydslesvig, hendes far er fra Viborg. Hun kan både tale dansk og tysk, men hjemme taler de altid dansk. Og hun er ikke i tvivl: Hun føler sig som dansker.

»Min familie bor i Danmark, og jeg har gået til sport i Danmark, så derfor er det helt naturligt for mig at føle mig dansk. Men selvfølgelig har jeg også en masse tyske indtryk med mig, så jeg indeholder to kulturer,« siger hun.

Jon Pers er 19 og går i 3.g på samme skole. Hans mor kommer fra Berlin, og hans far er fra Skive. Han taler som regel tysk med sin mor og dansk med sin far. Når familien er samlet ved middagsbordet, bliver der nogle gange spurgt om noget på et sprog og svaret på et andet. Andre gange taler alle det samme sprog.

I modsætning til Lea Arnkjær føler han ikke, at han er dansk. Men heller ikke tysk. »Jeg kan ikke sige, hvad jeg er, og jeg vil faktisk helst ikke have sat en bestemt etikette på mig selv. Når jeg er i Danmark, føler jeg mig mest tysk, når jeg er i Tyskland, er jeg helt klart dansker, og når jeg er hjemme i Flensborg, er jeg bare

den, jeg er,« fortæller Jon Pers, der både er dansk og tysk statsborger, men kun har dansk pas.

Sammen med 34 andre elevambassadører fra Duborg-Skolen var Lea Arnkjær og Jon Pers i midten af september på besøg på Københavns åbne Gymnasium i Valby. For at diskutere kultur og identitet. For at prøve at finde svaret på, hvornår man er dansk. For at give de københavnske gymnasieelever et indblik i, hvordan det er at leve i et mindretal, have to kulturer med sig, tale to sprog og tit overveje, hvad man egentlig er. Det ene eller andet eller måske helt tredje?

Ifølge de to elever er der flere aspekter i at være elevambassadør. Dels har de lært sig selv bedre at kende, dels er de et godt eksempel på, hvordan et mindretal kan integreres på en god måde.

»Vi fortæller om vores liv mellem to kulturer. Om hvordan vi oplever hverdagen,« siger Lea Arnkjær, og Jon Pers tilføjer:

»Vi er et eksempel på et mindretal, der på mange måder ikke er så anderledes end det mindretal, man snakker om i indvandrerdebatten, og vi er et bevis på, at det er muligt at få integreret en anden nationalitet med den danske.«

Levende eksempler

Det er Grænseforeningen og to lærere fra Duborg-Skolen, Jens Overgaard og Christian Skov, der i fællesskab har taget initiativ til elevambassadør-projektet, som begyndte i foråret 2006.

Siden har elevambassadørerne besøgt omkring 25 gymnasier, og i løbet af efteråret skal de blandt andet ud på Holstebro Gymnasium og HF, Bjerringbro Gymnasium og Rødovre Gymnasium. Desuden har de besøgt flere handelsskoler og højskoler. I alt 50 af Duborg-Skolens elever fungerer som elevambassadører.

Besøget på Københavns åbne Gymnasium var atypisk, fordi så mange af elevambassadørerne var med. Normalt får hvert gymnasium besøg af tre-fire elever, der er ude i én klasse ad gangen, så der er mulighed for en tæt dialog eleverne imellem. Det præcise tema og hvor lang tid besøget skal vare, kan den enkelte skole selv være med til at planlægge.

De fleste danske gymnasieelever ved ikke, at der i Sydslesvig – midt i en tysk hverdag – lever et dansk mindretal på omkring 50.000 mennesker. Ifølge Gunvor Vestergaard, der er pædagogisk konsulent i Grænseforeningen, har de unge i grænselandet nogle erfaringer i forhold til temaer som integration, identitet og fordomme, der er relevante i gymnasiet.

»Eleverne er levende eksempler og kan derfor noget, som man som underviser aldrig opnår med en bog. Vi får både formidlet noget om grænselandet og mindretal og kommer med andre input end de traditionelle til debatten om integration, kulturmøde og osprogethed,« forklarer Gunvor Vestergaard.

Samme overvejelser

Hun mener, at Duborg-elevernes erfaringer med fordel kan bruges, når vi herhjemme diskuterer, hvordan vi integrerer indvandrere i vores danske flertalskultur.

»Vi stiller krav til mindretal om prøver i dansk sprog og kultur. Vi mener, at de skal engagere sig i samfundet. Nogle mener ligefrem, at vores danske kultur er truet af indvandrerne. Men hvornår er man dansk? Den diskussion vil vi gerne være med til at sætte i gang,« siger Gunvor Vestergaard.

»Skal man kunne forstå sproget? I Sydslesvig er der mennesker, som taler et meget dårligt dansk, men som i hjertet føler sig danske, og som kalder sig danske. Skal indvandrere lade være med at have deres egne friskoler og kultursteder? I Sydslesvig har skole, kirke og forsamlingshuse været en forudsætning for at bevare en dansk identitet i et tysk samfund.«

Ifølge Gunvor Vestergaard kan det som lærer især være svært at tale om den slags problemstillinger med indvanderelev, fordi de tager det meget personligt. Men når de møder elevambassadørerne, ser de en flok unge, der selvfølgelig er i en anden situation, end de selv er, men som grundlæggende har nogle af de samme overvejelser: Er jeg dansk eller tysk? Er det okay, at jeg har to sprog og bruger dem begge? Hvordan udnytter jeg konstruktivt, at jeg har to kulturer?

»Vi får vist, at der faktisk er nogle kvaliteter i at have to kulturer, to sprog og to identiteter, og det, synes jeg, er projektets styrke,« siger hun.

Hvem er jeg?

Både Lea Arnkjær og Jon Pers er utrolig glade for, at de har to kulturer og to sprog med sig. Det er ikke noget, de snakker med kammeraterne om i hverdagen, men alligevel noget, de tænker på en gang imellem. Især nu, hvor de er elevambassadører.

»Det har fået mig til at tænke mere over, hvor jeg kommer fra, hvem jeg er, og hvor jeg føler mig hjemme,« siger Lea Arnkjær, der gerne vil læse videre på Aarhus Universitet, når hun er færdig med gymnasiet – ligesom sin storesøster.

Jon Pers synes, at de, der bor i Sydslesvig, går i en tysk skole og ikke har lært dansk, går glip af noget. Når man bor ved grænsen til et andet land, er det nærliggende, at man lærer sproget og lidt af kulturen, selvom man ikke har rødder i det pågældende land, mener han.

»Nu hvor grænserne er forsvundet i Europa, kan vi lige så godt lægge lidt af det med nationaliteterne bag os.«

Ud over at give danske studerende et direkte indblik i det at leve som mindretal og have to kulturer med sig er deres besøg også en slags historieundervisning, mener de to elever.

»Selvom Sydslesvig ikke hører til Danmark længere, er det alligevel Danmarks-

historie.« forklarer Jon Pers, der håber at komme til at læse videre på Roskilde Universitetscenter, gerne suppleret med et år i Berlin.

De håber begge, at de danske gymnasieelever, de besøger, får en bredere opfattelse af, hvornår man er dansk.

»Jeg håber, de bliver mere tolerante over for de mennesker, de møder, der kommer fra et mindretal,« siger Lea Arnkjær.

Duborg-Skolens elevambassadører

- Siden foråret 2006 har elever fra Duborg-Skolen besøgt uddannelsesinstitutioner i Danmark, især gymnasier og højskoler. Enten i forbindelse med undervisningsforløb om emner som for eksempel mindretal, identitet, kulturmøde, fjendebilleder og fordomme eller i rene faglige forløb i historie eller samfundsfag.

- Idéen er at etablere et »ung til ung-møde« og dermed give danske studerende et direkte indblik i det at leve som mindretal, have to kulturer med sig, tale to sprog og dagligt overveje, om man er det ene eller andet eller noget helt tredje.

- Læs mere på elevambassadørernes hjemmeside

www.elevambassadoer.com

Blad-nr.:17/2007

En appel til alle

Mange har givet udtryk for, at de er glade for de spredte informationer om gamle skolekammerater.

Vi bringer meget gerne disse små klip og glimt, men vi har brug for at få informationerne. Derfor må enhver gerne give bidrag, når hun/han har erfaret nyt om gamle elever. Det kan være karriereforløb, privatstof og udmærkelser. Derved bliver årsskriftet ikke blot et bindeled mellem skolen og de tidligere elever, men også kammeraterne imellem, hvor de end opholder sig i verden.

Vi siger tak for hjælpen.

Studenter 1973

I 2008 er det 35 år siden, vi tog studentereksamen.

Og vi ser sikkert både bedre og klogere ud end dengang!

Send jeres e-mail-adresse til undertegnede senest 15. februar, hvis I er interesseret i at mødes, så arrangerer vi det praktiske og finder en dato..

Med venlig hilsen

[Viggo \(viggo@foni.net\)](mailto:viggo@foni.net)

-

[Antje \(ibj@post3.tele.dk\)](mailto:ibj@post3.tele.dk)

Kontakt på skolen: Ole (ole_andresen@skoleforeningen.de)

Studenter 1988

20 års jubilæum – det skal fejres!!

**Vi mødes lørdag d. 14.06.08. kl. 18 på Duborgbanke
med efterfølgende mad og hygge i byen.**

**Har du fotos m.m. fra skoletiden, så mail dem til os.
Vi vil bruge dem til et Dia-show.**

s.u. senest d. 30.05.08

Susanne Abel (Hüpfl)

Susanne_Abel@skoleforeningen.de

Marion Demuth (Sandkamm)

Marion_Demuth@skoleforeningen.de

Natalie Hasselbach (igen)

Natalie_Hasselbach@skoleforeningen.de

Lyspigerne på besøg ved den ”Store Lyspige”

Mange piger har i årenes løb været Lyspige på Duborg-Skolen. Sidste år var det dog noget specielt af være Lyspige.

Pigerne blev i foråret inviteret til New York af den danske kirke i byen. Én ting var at have fået invitationen, en anden ting var at kunne tage imod den.

Det ville kræve både en masse penge og organisation. Heldigvis var mange fonde glade for at understøtte vores projekt, og med Tom Vincens Hansen som korleder lykkedes det at få turen op at stå.

Lyspigerne bestod af 17 piger i alderen fra 14 til 20 år og alle var indstillet på at yde en ekstra indsats for at få turen til at blive uforglemmelig.

Første dag efter efterårsferien gik pigerne sammen med Tom og Dennis Dingfeld (student 2002 og organist) i gang med at øve både gamle og nye sange. Hver eneste uge inden Lyspigernes generalprøve i den danske kirke i Kappel 1. søndag i advent havde de prøve mindst 3 gange om ugen for at finpudse selv de mindste detaljer.

New York City

Tirsdag den 5. december oprandt endelig dagen. 24 personer fløj til New York for at være med til Lyspigerne optræden både i og udenfor New York.

Et af de steder pigerne optrådte, var "Danish Home for the Aged". Her bor ældre mennesker, der har relation til det danske. Mange af de ældre har ikke været i Danmark siden, de tog derfra i 1920'erne og 1930'erne. "Do they sing the song with some clouds?" var der en dame på 84 år, der spurgte. Sangen, hun tænkte på, hedder "Skyerne gråne". Hun havde ikke været i Danmark siden 1928, men den sang kunne hun huske.

Desuden var pigerne blevet bedt om at synge til et skandinavisk velgørenhedsarrangement i en marmorsal på hjørnet af 5th Avenue og 59th St. East (Metropolitan Club). Den mest krævende dag for pigerne blev 2. søndag i advent. Den dag optrådte de både i den danske og den norske sømandskirke.

Også lidt sjov

Ud over at Lyspigerne skulle optræde i New York, skulle der også bruges lidt tid til sightseeing. Med rektor i spidsen tog vi alle ud for at se Ground Zero og derfra videre ud til Frihedsgudinden. I strålende solskin og -7 grader poserede Lyspiger og ledsagere foran "Den store Lyspige". Bagefter skiltes vores veje, og pigerne fik lov til på egen hånd i små grupper at opdage New York: Empire State Building, Broadway, Grand Central Station, Bloomingdales og en masse andre butikker skulle studeres. Men alle kunne sagtens have brugt en uge mere i New York. Efter en lille uges tid vendte vi snuden hjemad, meget tilfredse og meget trætte.

Arbejde på trods af rejsen

5 af pigerne gik i 13. årgang og skulle allerede skrive prøveeksamen dagen efter vi kom hjem. Mange af de andre piger havde andre "klausurer, der skulle skrives efter" eller afløsningsopgaver, der ventede på dem.

De piger, der stadig er med i år, ved allerede nu, at det (igen) bliver et travlt år. Duborg-Skolens Lyspiger er ved at være verdensberømte i Sydslesvig, og derfor er de allerede booket 8 gange i 2007 og 4 gange i 2008.

Det er der på den anden side ikke noget at sige til. Får vi ikke alle et lille glimt i øjet, når vi ser Lyspigerne og tænker tilbage på vores tid på *slotet*?!

Christina W. Korsgaard
Student 2004

I 2008 udkommer andet og sidste bind af Karin Johannsen-Bojsens erindringer “Sydslesvigpige”. Vi har fået lov til at gengive nogle uddrag af hendes skildring af sin lærerhverdag, efter at hun er vendt tilbage til sin gamle skole som nybagt adjunkt.

Elever omkring 1968

Når jeg tænker tilbage på, hvordan alt det, som “1968” blev symbol på, mødte mig i skolehverdagen, mindes jeg som et af de første signaler et spørgsmål, som min rare kollega og gamle lærer pastor Martin Nørgaard stillede mig: “Ved De, hvad en hippie er for noget? Eleverne påstår, jeg ligner en”. Jeg måtte melde pas. Men sidst i tresserne begyndte også eleverne i min egen realklasse at gå rundt med forskellige plaketter i bluseudskæringen. Først forsigtigt med påskriften Endstation für fummelnde Hände, så i bedste hippie-stil med sloganet Make love, not war og til sidst uden omsvøb Sex is fun. Et par af pigerne, som jeg i 1966 havde fået som pæne tiårige, begyndte også at gå i frynset patchwork-tøj ligesom Woodstocks blomsterbørn . . .

Den nye form for påklædning mødte én på forskellig måde rundt om i klasserne. Således fandt jeg en varm sommerdag i 1969 mine store matematiker-drenge siddende storsmilende og mere eller mindre langhårede på rad og række, kun iført korte bukser og sandaler foruden det obligate indianer-pandebånd. Hensigten var åbenbart at provokere mig ved at trække lynlåsen på deres gylp ned og op, ned og op, timen igennem. Jeg kunne ikke finde på en smartere måde at reagere på end bare at lade som ingenting og i øvrigt hænge i med at docere om den bemærkelsesværdige forskel mellem brugen af imperfektum og perfektum på engelsk: “I lived in Copenhagen for six months” modsat “I have lived in Copenhagen for six months”.

På skolens forældreaftener kom det frem, at den nye facon var årsag til mange konflikter i familiens skød. Specielt var det mødrene, der klagede over de nye unoder, såsom at børnene absolut ville gå rundt hjemme med bare fødder eller i strømpesokker. En mor, der selv var engageret kvindesagsforkæmper, kom for at spørge, om sønnen stadig havde sin gang på skolen. Hun selv havde smidt ham ud, fordi han ikke vaskede hverken sig selv eller sin afrofrisur og udbredte en ækel stank fra sin tibetanske fårehyrdefrakke. En anden mor var dybt nedtrykt, fordi datteren var flyttet i kollektiv, mens en tredje slap med irritationen over, at sønnen med det samme havde savet benene over på den nye seng, som forældrene havde sparet sammen til. Også fædrene rystede indimellem på hovedet, for eksempel ad sønnens naive marxistiske forestillinger, eller når talen kom på den nye unisex-mode, som fik piger og drenge til at se nærmest ens ud, samtidig med, at de troede, de var så individuelle. Enkelte fædre var stadig af den opfattelse, at datteren ikke behøvede at få studentereksamen, da hun jo alligevel ville blive gift. Men det var der dog nogen mødre, der modsatte sig.

Sammenlignet med byens tyske gymnasier var der på Duborg-Skolen dog kun svage dønninger efter de mange strømninger, der hørte ungdomsoprøret til. Forklaringen på dette mådehold var sandsynligvis, at vore elever trods alt følte, at de havde ganske megen frihed og kun var underlagt en forholdsvis mild disciplin sammenlignet med hjemmets og det omgivende samfunds normer. Så behovet for at slå til skaglerne var måske knap så presserende. I modsætning til mine tyske kolleger oplevede jeg således ingen "sit ins", hvor læreren måtte klatre hen over strejkende elever for at komme til katederet. At den slags faktisk skete, endda som en af de mildere former for protest, blev jeg klar over, da jeg på lærerrådets opfordring kontaktede nogle af mine tidligere studiekammerater, der nu var adjunkter rundt om på tyske gymnasier.

Den del af min tilbagemelding til kollegiet, der fremkaldte den livligste reaktion, var de tyske elevers initiativer for at demonstrere seksuel frigørelse: De tilbød deres lærere kursus i seksuelle praktikker, og en af dem havde spankuleret rundt på selveste Flensborgs humanistiske gymnasium med ordene "Ich" og "onaniere" malet på benene af sine cowboybukser! Det havde ført til heftige diskussioner i Altes Gym's lærerkollegium, inklusive krav om elevens bortvisning. Men det var dog endt mindeligt med, at eleven blot blev kaldt ind til rektor, som begrundede sin irettesættelse med, at man havde elever fra tiårsalderen, som længst muligt burde forskånes for den slags oplysning.

Også på Duborg-Skolen førte den voksende tendens til seksuel frigjorthed hurtigt til holdningsændringer hos en del af eleverne, ikke mindst på grund af p-pillens voksende udbredelse. Således betroede en kollega mig, at hans datters afgangsklasse var opdelt i to skarpe lejre for og imod bevarelsen af deres mødom. Og en anden kollega fortalte mig rystet om et mindre hjemligt drama, da hans datter højlydt havde erklæret for hele familien: "Jeg gider altså ikke være jomfru længere!"

Også diskussionen om den tyske paragraf 218, der begrænser retten til fri abort, bidrog til at bevidstgøre offentligheden, inklusive elever og lærere. Således opdagede jeg engang på vej til skole et par piger, som jeg netop skulle til at undervise, som deltagere i en demonstration for fri abort. Skønt jeg ellers var meget nøjeregnende med hensyn til elevers tilstedeværelse i timerne for at forebygge vanedannende pjæk, nøjedes jeg dog her med at tage hændelsen som anledning til en intensiv diskussion i klassen . . .

Mens de nybagte studenter oprør i 1970 var mere synligt hos de sproglige, viste de matematiske studenter fra 1972, at tidens strømninger nu også havde grebet dette tit mere nøgterne og besindige folkefærd. Skønt vi generelt havde det godt med hinanden, måtte jeg gang på gang tage kæmpediskussioner med dem om aktuelle begreber som for eksempel "autoritet" – både min egen og lærebøgernes. Blandt andet kritiserede de den tyske litteraturhistorie, vi brugte, for at betegne Goethes

mor som “eine echte Mutter” (en ægte mor). En mor kunne vel være på så mange måder, så hvad var det for en fordom i et angiveligt videnskabeligt værk? Det var rigtignok hverken lærebøgernes rollemodeller eller mig, der skulle være deres guru, erklærede de – og måtte først forklare mig, hvad det var for en størrelse. Jeg prøvede efter bedste evne at forsvare autoritetsbegrebet ved at tolke det som “sagkyndig”. Jeg selv ville gerne opfattes som den sagkyndige i tysk sprog og litteratur, der stod til rådighed for dem, ligesom jeg på min side eksempelvis ville benytte mig af en urmagers eller læges sagkundskab, hvis jeg havde brug for den. Den tolkning var de ikke tilfredse med, men var dog så venlige at forsikre, at deres oprør ikke var rettet mod mig personligt, men skyldtes det faktum, at autoriteter nu engang ikke var “in” for tiden.

Jeg selv havde til gengæld det indtryk, at klassen overhovedet ingen sans havde for visse begreber, der altid havde betydet meget for mig. Til dem hørte begrebet “personlighed”, som blev stadig mere fortrængt til fordel for kollektivets lyksaligheder (det amerikanske udtryk team var røget sig en tur tillige med hele den tidligere så positive holdning til USA). Da det en dag blev mig for meget, og jeg satte dette begreb på dagsordenen, var eleverne først lidt perplekse. Men efterhånden vågnede de til dåd og fordømte min opfattelse som et produkt af hele den reaktionære borgerlig-humanistiske ideologi, som jeg så åbenbart var et barn af. Så vi fik endnu en af de lidenskabelige principdiskussioner, der var så tidsrøvende – pensum skulle jo også nås og snart præsenteres for den tilsynsførende Ministerialrat fra Kiel. Men tit var de unge nu heller ikke mere ufornuftige, end at jeg igen engang sad ved katederet med denne mærkelige fornemmelse af, at vi nok kunne have kæmpet på samme side, blot aldersforskellen mellem os havde været en halv generation mindre.

Når jeg indimellem rømmede katederet til fordel for forskellige nye former for gruppearbejde eller elevstyret undervisning, blev det dog kun en betinget succes. Engang gik det op for mig, at man under et gruppearbejde om den såkaldte “katekisationsscene” i Faust i stedet var ivrigt i gang med at diskutere den nye farve på skolens gymnastikbukser. Og en anden gang gik en elevstyret time om en tekst fra romantikken i stå i en evighed, fordi både lederen og hans kammerater forvekslede udtrykket “narcissisme” med begrebet “nazisme”. Så greb jeg igen mere energisk fat om tøjlerne.

Studerterårgangene fra sidst i halvfjerdserne forekom mig med enkelte engagerede undtagelser dog allerede næsten, som de altid havde været.

Så efterhånden blev det snarere mine nye kolleger, der havde læst efter 1968, som blev ungdomsoprørets repræsentanter på skolen. Blandt andet på deres incitament blev der først i firserne gennemført en række elevvenlige nye tiltag som emnedage, årgangsfester og indretning af kantine – desværre næsten altid mod inderlig modstand fra rektors side.

Da var dog allerede flere gamle tabuer og restriktioner lige så stille blevet lempet. Som tegn på, at vi alle var lige, var således de gamle ophøjede lærerkatedere med polstret stol til autoriteten blevet afskaffet (gerne med det resultat, at klasselokalets mest vakkelvorne stol blev til overs til læreren). Drengene og pigerne kunne nu gå sammen til både sløjd, håndgerning, skolekøkken og gymnastik, og der var ikke længere morgensang for alle hver dag, men kun for de yngste klasser og kun først og sidst på ugen. En af de mest skelsættende forandringer i elevernes øjne var, at det engang først i halvfjerdsene nærmest helt af sig selv blev kutyme at sige "du" til lærerne. Det plejer den dag i dag at imponere vore gæsteelever fra tyske skoler. Men en af vore tysklærere måtte ved en studentereksamen forsvare sig mod den tilsynsførende Ministerialrats skarpe spørgsmål: "Wieso 'Du'? Sind Sie verwandt oder verschwägert?"

Duborg-studenter mødtes efter 20 år

FLENSBORG. 20 år efter, de var blevet studenter, mødtes 72 ud af 146 tidligere Duborg-elever fra ågangen 1987 til et gensyn på deres gamle skole.

Efter en rundvisning på Duborg-Skolen var der mad på Central-Cafe ved Nørretorv.

Det var Berit Kleinet og Tina Rother, der i februar tog initiativet til mødet. De fik tilsendt adresselisten fra Duborg-Samfundet

Desværre var ikke alle adresser aktuelle mere, så vi måtte researche en del på nettet, siger Tina Rother. Da det var lykkedes at samle de nye adresser ind, var der en del tilbagemeldinger. Nogle tidligere Duborgstudenter kom langt fra for at se deres gamle kammerater igen, for eksempel fra Irland, England, Sverige, Norge, Sydtyskland og selvfølgelig også fra Danmark. -Det var en hyggelig aften og vi glæder os allerede til 25-års jubilæet, siger Tina Rother, som beder alle om at meddele eventuelle nye adresser til Duborg-Samfundet. (FIA 15.06.07)

Løst og fast om gamle elever

Kjeld Jensen (s1959) skriver:

Det virkelig runde jubilæum rykker nær, og jeg håber at træffe mange af kammeraterne fra dengang. Mange hilsener til alle, der måtte huske mig, fra en tilfreds og glad pensionist, der vikarierer som organist, holder foredrag, synger i blandet kor og dirigerer et mandskor. En særlig hilsen og tak til Elva, der i en vikartime indførte os unge i de imaginære tal, kvadratroden af minus 1!!! Det var grænsesprængende uforglemmeligt og betød bl.a., at jeg en tid studerede matematik på universitetet.

Jørgen Witte (s1966), tidligere borgmester, p.t. projektleder Grænselandsportalen og viceborgmester i Åbenrå ny kommune.

Britta Greffrath Petersen (s1982) synes, at Duborg-Samfundets blad altid er spændende læsning.

Mette Koustrup (s1968) er uddannet socialrådgiver. Arbejder nu som sektionschef i forsikringsselskab. Hun bor i Hørsholm med Bjørn. De to børn på 27 og 19 år er flyttet hjemmefra. Håber snart at blive bedstemor.

Tine Andresen (s1989) er blevet ansat som ny amtssekretær for Flensborg amt. Hun afløser Monika Jansen, der går på pension. Tine er universitetsuddannet fra Odense Universitet. (Kilde:Flensborg Avis)

Per Sonne Holm (s 1981) er uddannet forsker og har sammen med sine medarbejdere fundet en vej til at forandre forkølelsesvirus i en sådan grad, at de er i stand til at ødelægge tumorceller uden at skade sunde celler. (Kilde: Flensborg Avis)

Jens Peter Christiansen (s 1967) kunne desværre ikke deltage i dimissionen, da de samme dag havde dimission på seminariet i Odense, hvor han er ansat. Han sender mange hilsener til de nye dimittender og ikke mindst 40-års jubilarene og gamle lærere.

Daniela Hasselbach Skytte (st. 91) blev i september 2007 gift med Peter. De bor i København, hvor Daniela arbejder som projektleder i TDC, som hun bl.a. også har været udstationeret i Polen med.

Camilla og Steen (s 1996) har fået en lille datter, Marie.

Jes W. Lorenzen (s 1982) er skoleleder på Højvangsskolen i Stavtrup-Århus kommune. Af denne grund kunne han ikke deltage i dimissionsfesten, da de selv havde sommerafslutning.

Lena Pettkus (s 2002) har sammen med fire andre studerende fra videregående uddannelser vundet førstepræmien i den sjældne kategori for konkurrencer for studerende, hvordan man får gjort en god ide til en kommerciel succes. (Kilde: Flensborg Avis)

Maya Hojer (s1996) gik efter en rejse til Kina, Vietnam og Laos i gang med et antropologistudium med speciale Rusland. Hun er enig mor til to. (Kilde: Flensborg Avis)

Britt Oda-Wahl (s 1989) er den 24. august flyttet til Florida for 2 år, hvor hendes mand vil uddanne sig til helikopterpilot. Selv er hun p.t. på barsel og vil så finde noget nyt derovre, når hendes søn fra maj 2007 er blevet lidt større.

Birte Pffor Nielsen er børnehaveklasselærer ved Køge Bugt Privatskole. Hun er gift med Kai og har en søn Sebastian på 19 år og en datter Celina på 12 år.

Britta Khodja (s 1981) havde den 1. august været ansat i 25 år i Union-Bank. På nær uddannelsestiden har hun i alle årene været tilknyttet bankens kreditafdeling. Britta er gift og har to døtre på 15 og 12 år. (Kilde Flensborg Avis)

Nyudklækket ingeniør **Lars Jessen Roost** (s 2001) har sammen med en medstuderende på Aalborg Universitet vundet dansk ingeniør-konkurrence for et trådløst system, der kan kortlægge bygninger til glæde for alle, lige fra museumspersonale til brandfolk. (Kilde Flensborg Avis)

To tyske mediefolk med tilknytning til radio- og tv-stationen Deutsche Welle blev om natten dræbt af ukendte gerningsmænd i det nordlige Afghanistan. Det var den 38-årige tekniker tidligere Duborg-elev (s. 1987) **Christian Struwe**, og den 30-årige journalist Karen Fischer.. De blev skudt i deres telt.

Helga König-Jacobsen (s1997) er efter et matematikstudium i Berlin og en hjerte-transplantation nu kommet til København og er ansat på Niels Brock som matematiklærer på aftenhold og på Danmarks første elitegymnasium. Det er meget spændende at arbejde med matematikbegejstrede elever, de kan næsten ikke få nok. Min mand og jeg har købt lejlighed, som det nu engang skal være her i Danmark, og har dermed efter et års flytning fået fast ståsted i Køge. Jeg har også fundet mig et kor igen, så der er gang i sangen også herovre.

Jan Paul (s 1997) har læst til brygmester på teknisk skole i München og sejlet ud med sejlskibet "Fridtjof Nansen". På et møde på Dansk Centralbibliotek fortalte han bl.a. om, hvordan der blev brygget øl om bord. Efter et job i Thisted fik han ansættelse som brygmester på Bornholm, hvor han fik lov til at opbygge et nyt bryggeri for 50 millioner kr. (Kilde Flensborg Avis)

Rune Reyhé (s. 2002) bor i Berlin med sin japanske kæreste og er i gang med magister-afhandlingen som etnolog. (Kilde Flensborg Avis)

Bent Jensen (s.1996) har altid interesseret sig for jakkesæt, og har nu et tøjfirma. Han har nu butikker i Hamborg, Berlin, Köln og München. (Kilde Flensborg Avis)

Birgit Hilker f. Tönnies (r. 61) Lyksborg, den 19.11.07

Kære Elva!

Her det lovede billede af "Alexandra". Billedet er taget fra Lyksborg anløbsbro og så vidt jeg husker, har Lisa fortalt, at det fortsatte til Holnæs. Hvornår? - Ja det ved jeg ikke. Lisa er i Spanien f.t., men jeg spørger, når hun kommer hjem igen. (hun tog studentereksamen i 1953) Mon Duborg-Skolen ikke har en dato for skoleudflugten? Jeg ønsker dig alt godt! Mange hilsener Birgit.

Rikke Dammann

Efter studentereksamen rejste jeg rundt i Sydafrika på hvad der skulle have været en 7 ugers tur - men sådan skulle det ikke gå. Jeg blev hængende og fik et job på et vandrerhjem i Plettenberg Bay, et paradisiske lille sted på kysten. Efter tre år var det dog på tide at lave noget "rigtigt", hvorefter jeg tog tilbage til Danmark og læste antropologi i København og England. Mange planer om en antropologisk karriere blev det dog ikke til, da jeg fik chancen for at tage tilbage til Sydafrika. Jeg prøvede forskellige jobs indenfor turisme sektoren og udviklede en interesse for natur og miljø, ikke underligt når man oplever den fantastiske natur Sydafrika har. Efter et kursus til naturguide begyndte jeg at arbejde med elefanter. Arbejdet omfattede marketing, manager af den daglige drift og guidede ture. Det jeg nød mest var at være sammen med elefanterne - forældreløse elefanter med ofte sørgelig baggrund som cirkusdyr etc - da man opbygger et helt specielt forhold til dem. Især den ene, som af en eller anden grund syntes meget om mig - hvilket er meget specielt, men også kan være lidt underligt, når man har et dyr, der vejer 4 ton og har stødtænder rendende i hælene på en. Især når man ved, hun altid har været lidt af et problembarn og for eksempel gokker de andre elefanter en på skallen, når de spiser hendes mad. Så jeg holdt mig langt væk fra hendes foder, jeg skulle ikke risikere noget der.

Efter et par år var det dog på tide at bryde op til nye horisonter, og jeg er ved at starte et nyt firma op med to venner, hvor vi dels bringer frivillige arbejdere til at hjælpe med forskellige projekter, såsom at undervise i en township skole, hjælpe med et AIDS projekt med flere, samt et træplantningsprojekt for at modvirke meget af den ødelæggelse af skoven, der er sket her over de sidste par år.

Det var nok ikke lige det jeg havde i tankerne da jeg stod med huen

på i sommeren '97 men jeg har aldrig fortrudt, at vælge at leve her. Sydafrika er et utrolig fascinerende land, især med den specielle historie de har været igennem, så det er spændende at se forandringerne på første hånd. Godt nok kan det nogle gange være svært med en af de højeste kriminalitetsrater i verden, men jeg har aldrig fortrudt at leve her.

Der er egentlig kun et problem i verden: kommunikation.

Duborg-Samfundets festudvalg må erkende, at vi ikke var gode nok til at få budskabet ud til Duborg-Samfundets store medlemsskare. Det beklager vi. Vi vil gøre det bedre næste gang.

Der var flere grunde til, at det ikke klappede, men når der så alt i alt kun er tale om ca. 30-40 tilmeldinger, så måtte vi konstatere, at det er for få til at stable det helt store arrangement på benene.

Vi er sikre på, at de manglende tilmeldinger i k k e skyldes manglende interesse. Det viser flere tilkendegivelser.

Vi lover, at vi næste gang, vi indbyder til fest, vil sende brev til hver enkelt, der er med i Duborg-Samfundet. Det bliver ikke meget dyrere end udgiften til avisannoncering, der viste sig ikke at nå ordentligt ud. For de yngste årgange kunne vi måske nå ud via email, hvis vi har mailadressen. Har vi f.eks. din?

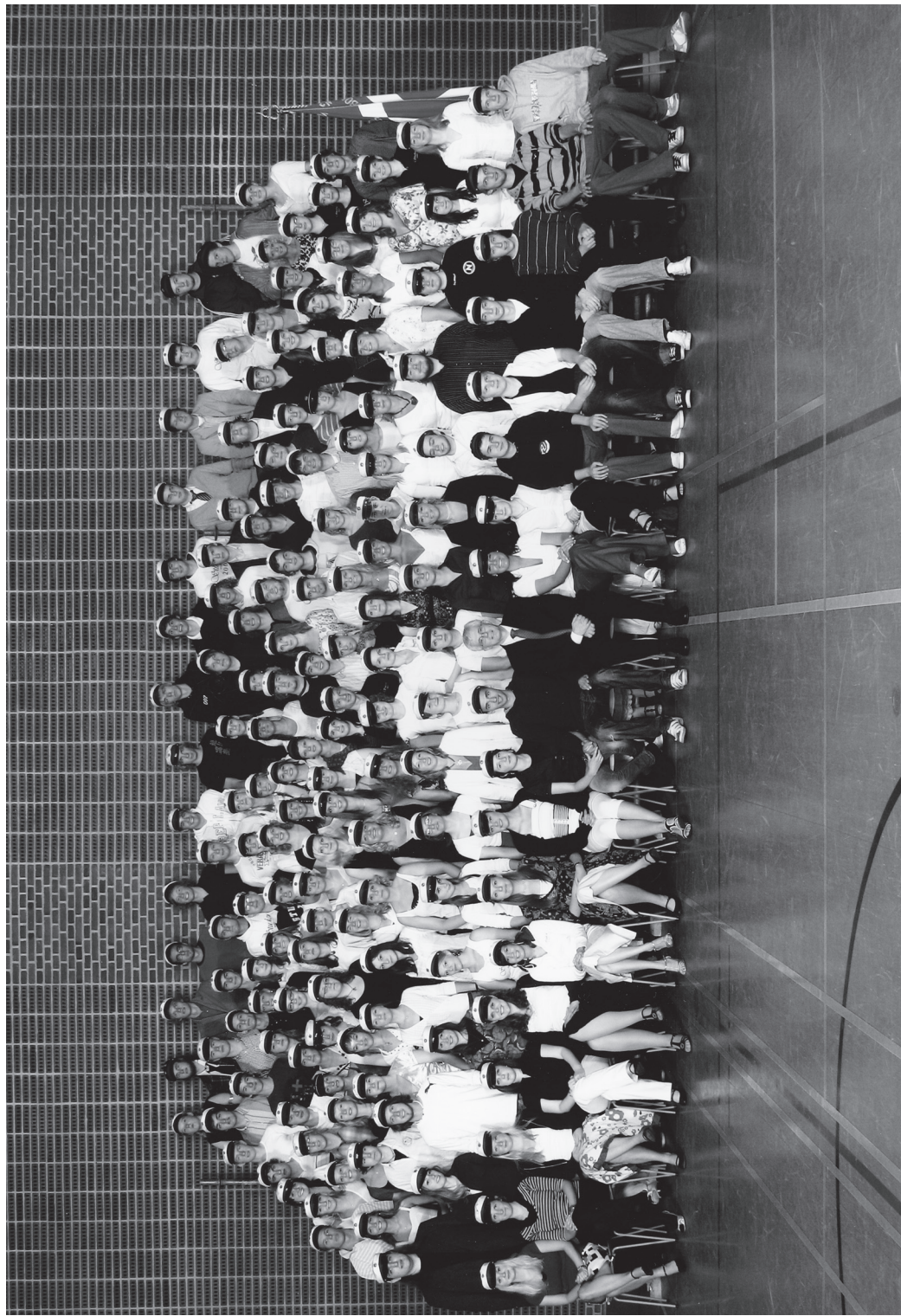
En eftermiddag på Duborg-Skolen

Vi forstår den skuffelse, som nogle af skolens ældste gamle elever gav udtryk for, da vi måtte aflyse. Derfor indbyder vi årgangene fra 1948 og tidligere til en eftermiddag på skolen

fredag den 11. april kl.15.

Vi byder på kaffebord og kammeratligt samvær, og der bliver orienteret om skolen netop nu og også tilbudt en rundvisning.

Hvis alle, som tilhører disse årgange kommer, vil vi blive omkring 200 personer.

Duborg-Skolen

Studenter 2007 15.06.07

Alle 161 har bestået

Jens Chresten Lange Andersen,	Flensburg	Robert Vincent Morten Gavin,	Groß Jörl
Annelie Andersen,	Leck	Ulrike Gerhard,	Flensburg
Hanna Andresen,	Dollerup	Maria Gesche Gohr,	Bohmstedt
Marit Andresen,	Husum	Simon Gosch,	Flensburg
Dennis Volker Andresen,	Jardelund	Viviane Melanie	
Liv Bea Bahr,	Leck	Synnøve Grimmig,	Flensburg
Jan Philipp Barz,	Schleswig	Manuel Dario Arnulf Grünberg,	Schwabstedt
Rikke Becher,	Harrislee	Bente Grünberg,	Wanderup
Jan Philipp Hermann Becker,	Gettorf	Ann Kristin Hansen,	Eckernförde
Frederike Bergmann,	Eckernförde	Torben Hansen,	Flensburg
Philipp Bohk,	Flensburg	Carina Hansen,	Flensburg
Janna Maria Borg,	Flensburg	Felix Haupe,	Tarp
Eyla Both,	Flensburg	Maik Hedtkamp,	Tönning
Kerrin Brandt,	Tinnun	Maiken Heide,	Achtrup
Annette Corpuz Breum,	Flensburg	Arvid Hennings,	Ahrenviöl
Lennart Finn Briesenick,	Flensburg	Søren Fabian Heupel,	Fleckeby
Birger Brietzke,	Flensburg	Jelte Hipp,	Schwabstedt
Lena Brix,	Schleswig	Christine Hochfeld,	Tarp
Marc Bruhn,	Schleswig	Jana Hoeg,	Flensburg
Hinnerk Jorge Brunk,	Mönkebüll	Niklas Frederik Huß,	Flensburg
Lukas Mauritius Bühring,	Flensburg	Christina Jacobsen,	Enge-Sande
Bjarke Frederik Bär,	Harrislee	Jonas Jacobsen,	Flensburg
Jule Ilwa Carstens,	Drage	Jesper Balling Jacobsen,	Flensburg
Sina-Marleen Carstensen,	Kellinghusen	Tobias Jacobsen,	Nübel
Felix Alexander Christ,	Lindewitt	Birger Jens,	Schülup
Morten Dalsgaard Christiansen,	Flensburg	Therese Bruun Jensen,	Nübel
Signe Margrethe Clasen,	Flensburg	David Niklas Johannsen,	Flensburg
Stine Louise Daetz,	Harrislee	Natalie Johannsen,	Havetoft
Lena Danielsen,	Fockbek	Tobias Jürgens,	Vollerwiek
Miriam Dethlefs,	Lunden	Eva Jörend,	Götheby- Holm
Lennart Dose,	Wees		
Sven Drube,	Flensburg	Julia Maria Kauth,	Grundhof
Gestna Maria Dunker,	Flensburg	Maj-Britt Kelde,	Eckernförde
Mia Franziska Dörwald,	Flensburg	Wolf Henning Klose,	Oeversee
Ella Josephine Ebsen,	Flensburg	Nina Knoch,	Flensburg
Sabrina Ehlers,	Treia	Johann Koppelman,	Kiel
Raimund Erken,	Sylt - Ost	Henriette Korsgaard,	Karby
Neele Fahse,	Husum	Nenja Inga Kothes,	Flensburg
Ingrid Luise Feuerhake,	Harrislee	Lydia Kim Krause,	Flensburg
Lena Susann Fischer,	Eckernförde	Peter Krogh,	Borgstedt
Torge Flittiger,	Flensburg	Maurice Krämer,	Osterrönfeld
Lea Marie Franck,	Flensburg	Tim Kuhlendahl,	Glücksburg
Jan Friedrichsen,	Stedesand	Celine Kuhnt,	Schleswig

Nora Köhler,	Süderhackstedt	Ann-Kathrin Reuschlein,	Fleckeby
Jessica Lange,	Flensburg	Juana Riepe,	Tarp
Hannah Leonhardt,	Drage	Luise Von Rodbertus,	Harrislee
Ole Leonhardt,	Drage	Tilano Marvin Roser,	Flensburg
Philip Peter Morgan		Joanna Rosner,	Wanderup
Lewis-Preece,	Flensburg	Katharina Natalie Russell,	Steinfeld
Mareike Anna Lies,	Hockensbüll	Felix Ruttkowski,	Altenholz
Anne Katrin Linde,	Maasbüll	Rasmus Von Rüden,	Handewitt
Nina Lorenzen,	Oeversee	Lone Rühmann,	Satrup
Johann Jesper Lund,	Kiel	Leif Erik Schaefer,	Flensburg
Sina Macht,	Niebüll	Nadine Scheffler,	Flensburg
Jana Linn Mansen,	Tinum/ Sylt-Ost	Victoria Schmied,	Eckernförde
	Tönning	Anne Schneider,	Flensburg
Jesse Martens,	Steinberg	Jan David Schnitzkewitz,	Flensburg
Martje Michaela Martensen,	Sönnebüll	Andreas Schulte,	Dollerup
Dennis Martinsen,		Kim Sophie Schulze-Berge,	Gettorf
Anna-Lisa Katharina		Bente Schwarzbach,	Flensburg
Gerlinde Marx,	Eckernförde	Pia Simon,	Flensburg
Johanna Marxen,	Schleswig	Tatjana Simonsen,	Flensburg
Nina Katharina Maßheimer,	Flensburg	Christoph Sossna,	Rendsburg
David Meinel,	Flensburg	Nils Marten Supplieth,	Süderbrarup
Camilla Mieke,	Flensburg	Anne Sofie	
Ronja Mumm,	Eckernförde	Donskov Sørensen,	Harrislee
Pepe Björn Maurice		Benedicte Marie	
Mönnich,	Dollrothfeld	Winther Terp,	Schleswig
Simon Nell,	Büdelndorf	Katja Tessin,	Schleswig
Morten Svensson Noack,	Sankelmark	Stefanie Toppel,	Flensburg
Momme Jes Nommensen,	Niebüll	Søren Phillip Tschiersch,	Harrislee
Monja Oeffling,	Flensburg	Mona Tüchsen,	Wanderup
Daniel Ollech,	Schleswig	Anita Vestergaard,	Harrislee
Kim Oliver Olsen,	Flensburg	Inga Susan Voigt,	Groß Quern
Jennifer Pankratz,	Schafflund	Jan Von Der Wehl,	Flensburg
Daniel Parlak,	Flensburg	Kjeld Weigelt,	Husby
Eva-Maria Paulsen,	Busdorf	Christina Weinschenk,	Flensburg
Vanessa Melanie		Kristine Wille,	Rendsburg
Alfonso Petersen,	Großenwiehe	Ronja Winkelmann,	Oeversee
Thies Pierdola,	Büdelndorf	Tobias Winter,	Hude
Gro Grunnet Pløen,	Ahrensberg	Nele Wittorf,	Barkelsby
Rosa Preuschoff,	Ausackerholz	Ewa Annette Zimmermann,	Großenwiehe
Kristian Jensen Prühs,	Glücksburg	Sonja Zimmermann,	Kiel
Jesse Pörzgen,	Flensburg	Julie Zwoch,	Flensburg
Mirco Reimer,	Schleswig		

Regnskab for Duborg-Samfundet i perioden 20. 11. 06 - 1. 12. 07**Union Bank Konto-Nr. 0021520**

Beholdning 20. 11. 06	7543,29 €	
Trykning af årsskriftet		2311,28 €
Udsendelse og porto		3041,96 €
Returpost og eftersendelser		136,01 €
Overført fra Giro til U.B. 50000kr.	6671,49 €	
Porto m.m. til jubilarindbydelser		221,80 €
Frokost til jubilarerne og hjælp.		770,00 €
Bøger til studenterne		271,30 €
3 legater a 200€		600,00 €
2 Annoncer i Fl. Avis		359,86 €
Konvolutter		35,20 €
Tilmelding til fest	520,00 €	
Tilbagebetaling		470,00 €
Renter	5,75 €	
Bidrag til årsskriftet	4675,85 €	
	19416,38 €	8217,41 €
Beholdning 1.12.07		11198,97 €
	<u>19416,38 €</u>	<u>19416,38 €</u>

Sydbank, Kruså Konto-Nr. 8065-111214-8

Beholdning 20. 11. 06	12836,74 kr.	
2 posteringsoversigter		30,00 kr
3 indbetalinger a' 50 kr.	150,00 kr.	
1 indbetaling a' 90 kr.	90,00 kr.	
1 overførsel	1000,00 kr.	
1 stempel		369,00 kr
	<u>14076,74 kr.</u>	<u>399,00 kr</u>
Beholdning 1. 12. 07	<u>13677,74 kr.</u>	

Union Bank Bankbog Nr. 463620

Beholdning 20. 11. 06	9729,51 €
Renter for 2006	<u>170,25 €</u>
Beholdning 1. 12. 07	<u>9899,76 €</u>

Danske Bank (tidl. Giro Bk.) Konto Nr. 8045321

Beholdning 20. 11. 06	64292,93 kr.	
Renter for 2006	111,36 kr.	
Gebyrer 2007		625.00 kr.
Overført til Union Bank		50000.00 kr.
Blanketter		25.00 kr.
Annonce 2.10.07		9234.00 kr.
Bidrag til årsskriftet	20680,00 kr.	
	85084,29 kr.	59884.00 kr.
		25200,29 kr.
Beholdning 1.12.07.	85084,29 kr.	85084.29 kr.

4.12.2007
C. Bra Thorpe Indsøn

Talshøj d. 4. dec 2007
Aseel Talshøj

